

milo je z besedo ljubil, molil in pel. Vsi, ki smo čuli, smo ljubili, molili, peli.

»Slovenija... Sveta... Edina... Tebi... naše duše... Tebi... srca naša... Tebi... zadnjo kapljo naše krvi...«

Pobožnost je vzela govorniku glas. Tedaj: sredi solčnega poldne kakor popolnoči ob treh, nenadoma, blizu, ostro, zategnjeno, petelinji klic...

»In šel je Peter ven in se bridko zjokal.« (Luka 22, 62.)

Trojen obisk

Silvin Sardenko

Pri materi

Tja na poljê, na ravno poljê,
ven na posavsko pojdem poljê;
tiho na grob, na materin grob
zjokam srce iz težkih tesnob.

Mati, o kaj sva bila midvâ
le za bridkost rojena oba?
Kaj da se mora nama povsod
v trnje zaviti sleherna pot?

Ali se tam, nad zvezdami tam,
časi lepí obetajo nam?
Ali je zor za Šmarno gorô
sel, ki pošilja ga nam nebo?

V tebi je molk, ob tebi je smeh —
kakor v nekdanjih ljubljениh dneh.

Pri bratu

Tja na šentvidske njive hitim.
Ivan počiva. Dobro je z njim.
»K jaselcam vstani! Greva po mah?
Mene je v gozdu samega strah.« —

»Ali še vedno jasli gradiš?
Čas je, da stešeš težek si križ.« —
»Jasli še vedno. Križ so, seve,
križ so stesali že mi ljudje.« —

»Luč se iz večne Luči rodi:
Ali so slepe tvoje oči?« —
»Luč je rojena! — To je moj križ:
Zanjo gledalcev več ne dobiš!« —

V tebi je mir, ob tebi je mir:
nisi ne pevec, niti pastir.

Pri pevcu

Glej, na grobu tvojem sem, Prešeren:
nanj položil očenaš sem veren.

»Mir in med se zliva v grobnem spanju —
kaj mi hočeš v tihem domu v Kranju?«

Pesmi v srcu ti neiztrohnênem,
kakor jih ne najdem več v nobenem.

»Kak godi se pevcem v tvojem času?
Kakšne so pomladi na Parnasu?«

Malo je vodnjakov, mnogo korcev;
malo pesmi, mnogo stihotvorcev.

»Daj uho na vabo toplim dihom
in boš srečal se z nebeškim stihom;
daj oči, da rosa jih umije,
in boš videl rožo poezije;
daj obraz pod jasne solčne žarke,
in ne boj se steze-samotarke.«

V srcu slišim nove melodije,
novo solnce v moji duši sije;
le bojim se, da utihne pesem,
da ugasne ogenj, zanj se tresem,
ko čebela plaha pred vremenom
v panj povrača s sladkim se bremenom.

Eno dopoldne

(Poglavje iz «Mladosti»)

Ksaver Meško

Sredi v Štefanovih lepih sanjarijah o prejšnjem dnevu krepko zazvoni. Tovariši ropotaje beže v klopi. Štefanu naglo oblede in se porazgube vse lepe slike, kakor splašene ptičke srfotajo sanjarije iz sobe in se porazgube v nedogledne daljave. Pričenja se trda resničnost.

Štefan naglo pripravlja pero. Ker sedi tik pred katedrom, mu je poverjen častni, dasi časih ne preprijetni posel, da podaja gospodom profesorjem pero, da jim nosi zvezke v konferenčno sobo, da prinaša v šolo in odnaša nazaj v fizikalični kabinet instrumente in potrebščine za fizikalične poizkuse.

Latinščina — nič hudega. Julius Cezar je prijeten mož.

Nemščina — šolska naloga. Profesor zre vso uro skozi okno na dvorišče in na hiše onstran dvorišča, si gladi brado, briše in popravlja ščipalnik. Le prehitro mine ura.